

[Nedergaard.]

som for Sygeplejersker være Tider, hvor der er Arbejde omtrent alle Døgnet's Timer. Kommer der Ulykker eller Epidemier, kan der ikke sættes Grænser for en Sygeplejerskes Arbejdstid, saa maa hun lige saa vel som Lægen yde alt, hvad hun paa nogen mulig Maade formaar. Men bortset herfra er Arbejdstiden under visse Forhold for lang, og det er da heller ikke underligt, at man undertiden hører Tale om, at der er Sygeplejersker, som, naar de naar noget op i Alderen, er stærkt nervøse.

Saa er der en anden Ting, jeg gerne vil nævne. Under de nuværende Forhold er der ganske særlig daarlige Afsætningsforhold for Smør. Saa vidt jeg ved, er Afdraget i Lønnen for Levering af Kost til Sygeplejerskerne paa vore Sygehuse ikke sat ned. I hvert Fald vilde det under disse ekstraordinære Forhold være ønskeligt og blive paaskønnet, om vort gode Smør blev benyttet til Bordbrug paa vore Sygehuse, baade til Personale og til Patienter. Den højtærede Undervisningsminister har et Par Gange overfor mig udtalt, at han vilde finde det rimeligt, om det blev indført paa Rigshospitalet og de Hospitaler, han i øvrigt har med at gøre, og det kan vel derfor ventes, at det snart vil ske.

Saa kommer jeg til noget, der for os er et Hovedpunkt. Det er Ængstelsen for, at denne Anerkendelse af Sygeplejersker skal føre til en Monopolisering af Sygeplejen. Man hævder, at det ikke staar i Lovforslaget, men derfor kan der alligevel udmærket blive Tale om Monopolisering. I Kommissionsbetænkningen staar der: Det er en Selvfølge, at al Adgang til at øve Sygepleje i Almindelighed maa være fri; vi staar her overfor en Menneskerettighed, ja, i visse Forhold en Menneskepligt. Det er rigtigt, men dersom der paa vore Sygehuse og Hospitaler ikke bliver Uddannelsessteder, beregnede paa en Uddannelse i 1 à 2 Aar, bliver Sygeplejen faktisk monopoliseret. I den første Tid, da jeg var Formand for en Sygeplejeforening, kunde vi sende vore Sygeplejersker ind til København, hvor de kunde faa et Kursus i Massage paa et Par Maaneder. Men siden da har saa vidt mig bekendt alle vore Hospitaler faaet en saadan Ordning, at de korte Kursus ikke kan gives, og derigennem er Massagen blevet monopoliseret. Der er paa Landet overmaade mange Tilfælde, hvor Massage er ønskelig og nødvendig, og den langt overvejende Del af Patienterne har Valget imellem at faa Massage af Sygeplejerskerne efter Lægens

Anvisning eller slet ikke at faa nogen Massage. Jeg har saa ofte set, hvor opmuntrende det har været for syge, der har haft et slem Tilfælde af Apopleksi og var begyndt at komme sig, eller som var plaget af Gigt eller havde Benbrud, naar Sygeplejersken kom og gav dem Massage. Det er ikke saa længe siden, at en Sygeplejerske ude hos os skulde have Ferie; som Lucas-Søster havde hun nogen Uddannelse i Massage, og hun havde masseret en syg Statshusmand. Da jeg kom ind til den paagældende, sagde han til mig: Hvad skal jeg dog nu gøre? Jeg kan godt forstaa, Sygeplejersken skal have Ferie, for hun har arbejdet og slidt tappert, men hvis jeg nu ikke kan faa Massagen fortsat, saa kommer jeg mig aldrig. Vi fik saa en Nabosygeplejerske, der var uddannet paa Diakonissesøstertjenesten, til at komme og massere ham, og Manden var overordentlig taknemmelig. Om han kommer sig, tør jeg ikke sige, men kommer han sig ikke, saa har han i hvert Fald ikke Følelsen af, at det er paa Grund af manglende Massagebehandling. Jeg ved nok, at man vil sige, at naar Massagen gives af en fuldt uddannet Massøse, saa er det bedre. Ja, det er der vel ikke Tvivl om, men ude paa Landet en halv Snes Kilometer fra nærmeste Massøse koster en enkelt Behandling 4 Kr. — det gør den i hvert Fald ude hos os —, og det har den allerstørste Del af Befolkningen slet ikke Raad til. Vi ønsker derfor at faa en Forhandling med Ministeriet og Sundhedsstyrelsen om, hvorvidt der i Fremtiden kan gives nogen Sikkerhed for, at Befolkningen, naar den har fundet en ung Pige, som den har Tillid til, kan faa hende uddannet paa et Sygehus i en kortere Tid, et eller to Aar, og vi vil tillige se at faa klaret, om denne Monopolisering af Massagen ikke kan ændres, saaledes at vore Sygeplejersker ude paa Landet igen kan faa et Kursus. I Øjeblikket er der rigeligt af fuldt uddannede Sygeplejersker, saa jeg tør ikke sige, om der nu vil være Brug for de korte Kursus, men Tiderne kan jo ændre sig.

I den Tid, jeg har været Formand for Sygeplejeforeningen, havde vi først trange Kaar, hvor det var os næsten umuligt at skaffe Pengene. Da saa de gode Tider kom, kunde vi give Sygeplejerskerne en god Løn og endda opspare en Kassebeholdning paa 2 500 Kr. Men vi havde den frivillige Overskomst, at vi tog 10 pCt. af Indkomstskatten. Nu kan vi ikke nøjes med 10 pCt. af Indkomstskatten. Vi opretholder kun Foreningen ved at tage af den Kapital, vi har sparet sammen, men bliver den nuværende Krise ved at vare, kan det i høj Grad